

Kateřina Lužná

ŽENSKÁ

MONOLOGIKA

ŽENSKÁ MONOLOGIKA

Kateřina Lužná

ŽENSKÁ MONOLOGIKA

Text © Kateřina Lužná, 2013

Návrh obálky © Kateřina Lužná, 2013

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2013

1. vydání © Lukáš Vik, 2013

(pouze elektronické vydání)

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-24-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-25-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-26-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik:

<http://www.lukasvik.cz>

Bytosti nadpřirozené

ANDĚL STRÁŽNÝ

No nekoukej se na mě tak, můžeš si za všechno sám. My jsme včera odvedli perfektní práci. Je mi tě líto, to víš, že je. Já? Co si myslíš, že já teď zmůžu? Jsem jen anděl. Ano, On může všechno. Ale ne vždycky všechno chce. Nemyslím, že by chtěl, abys skončil tady a takhle, měl ses nejspíš jen sám rozhodnout. Vybrat si, kdy a jak se vydáš na cestu. A ty ses vydal opilý a za volant. Cos čekal?

Jistěže vím, jak to bolí. A ještě dlouho bolet bude. Jak ti já mám pomoci? Pleteš si moje kompetence. Jsem anděl strážný, mám tě ochraňovat. Cože? Ale já tě přece chráním na každém kroku. Říkám ti, co je bezpečné a co ne, co bys dělat měl a co neměl... Pořád dokolečka. Nebo tys nevěděl, že sedat za volant s osmi pivy v krvi není v pořádku? Tak vidíš.

Tady mě už tolik nepotřebuješ, mám tu plno zástupců. Jako v každé nemocnici. Klid, klid, brzo někdo přijde a dostaneš něco proti bolesti. Selhání? Moje? Pleteš se. Ani nevíš, jak moc se pleteš. Byla to naopak výborná práce, opravdu výborná. Ale nejen moje, byla nás tam včera spousta a málem jsme si strhli křídla. Co se divíš? Myslíš si snad, že jsi na světě sám? Asi těžko. Víš, kolik lidí bylo potřeba před tebou chránit? Vždycky, když někdo jako ty vyrazí do ulic, mají andělé pohotovost.

Ne, opravdu nevím, jestli se někdy na ty nohy ještě postavíš. Jak říkám, nejsem On. Budeš se muset zeptat některého ze zástupců. Co to pořád máš se špatnou prací? Tys to pořád nepochopil? Měl jsi štěstí, ohromné štěstí. Jsi dnes jediný, kdo vyčítá svému andělu strážnému. Jen ty, který jsi řídil. Trvám na tom, že my jsme včera odvedli vynikající práci. Protože mohli vyčítat jiní. Ne andělé. Lidé. Pozůstali lidé.

ČARODĚJNICE

Pro pět ran do kozí brady, Mňouku, jak já jsem ráda, že si konečně můžu nasadit svoje vlastní tělo. To byl zase den. I když, proměnit se v Karkulčinu babičku ještě jde, celou si dobu akorát hová v posteli. Ale když musím zaskakovat za Karkulku, to pak necítím nohy! Nejdřív lítat po lese jak pometlo a nakonec se ještě kdovíjak dlouho mačkat ve vlčím břiše. Tam ti je vždycky smrada... A dneska to navíc myslivci trvalo celou věčnost. Vzal si nějakou tupou kudlu nebo co, a ještě mě škrábnul za uchem, Mňouku, no podívej se.

Každý si myslí, jaká není výhra dělat čarodějnici. Prý že si můžu vyčarovat, co chci, můžu se proměnit, v koho chci, dělat si, co chci... Starou bačkoru co chci! U zmijího kousnutí, už si ani nepamatuju, kdy jsem si mohla jen tak čarovat sama pro sebe! Jednou se umíš proměňovat, Šedimůro, tak přece můžeš zaskakovat za každého, kdo si vzpomene, no ne? Pořád něco. Jednou v dole zavalí trpaslíka. Šedimůro, mohl by ses na chvilku smrsknout, než ho vyhrabou? Nebo vlk si zlomí nohu. Šedimůro, mohla bys prosím lítat celý den po lese a nakonec sežrat na posezení dva lidi najednou?

Copak lesní tvorové, ti aspoň běhají na vzduchu. Ale takové královské rodiny jsou hrozná otrava. Princezna má rýmičku. Šedimůro, byla bys tak hodná a mohla za ni chvilku, tak tři čtyři týdny, sedět ve věži a počítat pavučiny? Nebo zlatá rybka, když jí olysaly šupinky, tu už nikdy. Pokaždé, když mě nějaký človíček vytáhl, jsem málem lekla, než si rozmyslel, co vlastně